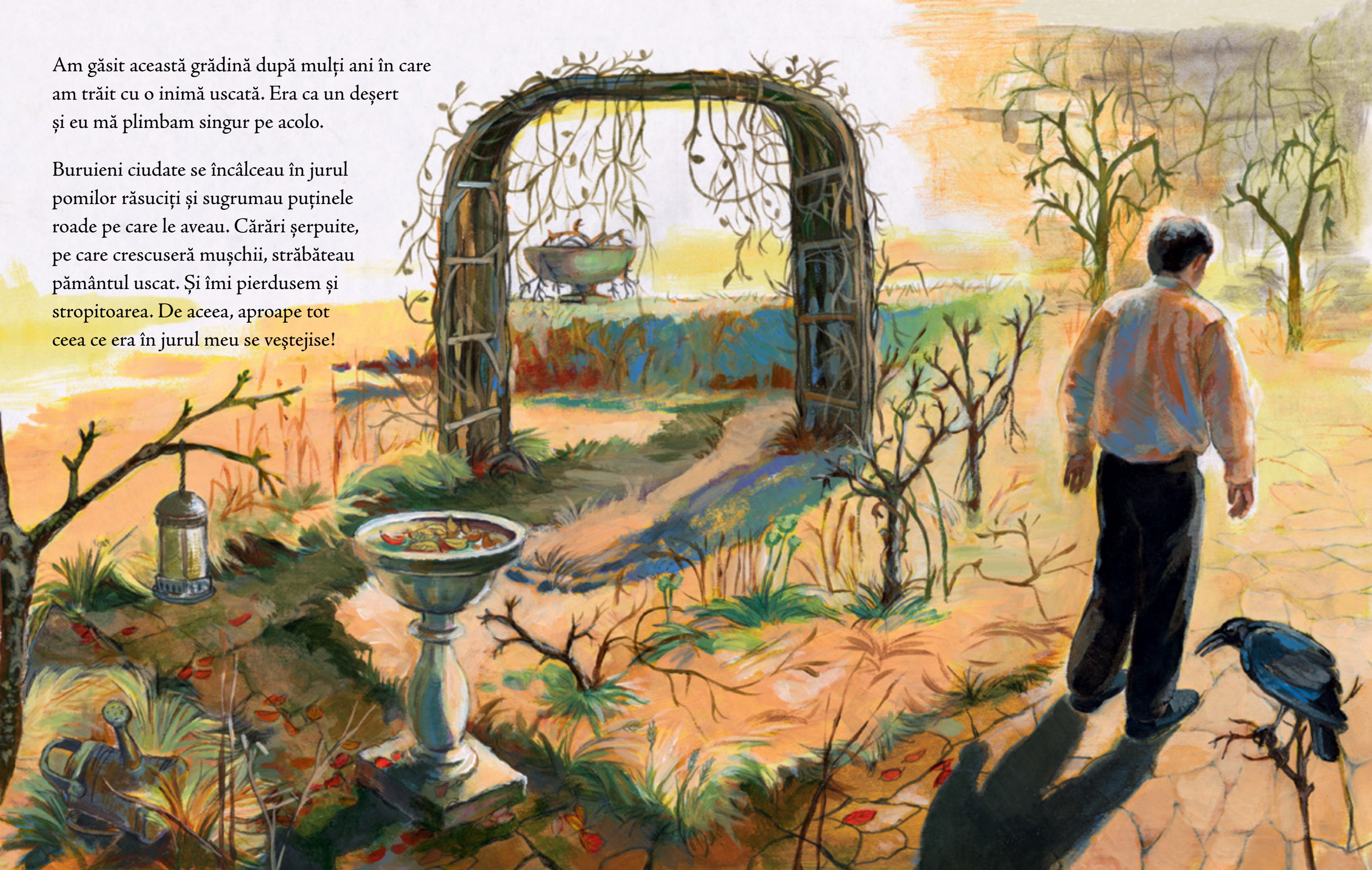


Știu că ți se va părea greu de crezut ceea ce eu, un bătrân plin de riduri, îți voi spune. Dar să știi că în inima mea se află o grădină tainică. Am avut nevoie de mulți ani ca să o descopăr și de aceea îți vorbesc despre ea acum, ca să nu trebuiască să aștepti și tu până vei fi bătrân ca mine.

Am găsit această grădină după mulți ani în care am trăit cu o inimă uscată. Era ca un deșert și eu mă plimbam singur pe acolo.

Buruieni ciudate se încâlceau în jurul pomilor răsuciți și sugrumau puținele roade pe care le aveau. Cărări șerpuite, pe care crescuseră mușchii, străbăteau pământul uscat. Și îmi pierdusem și stropitoarea. De aceea, aproape tot ceea ce era în jurul meu se veștejise!



Eram furios și singur, și nici...  
nici măcar nu voiam să descui poarta de la intrare.  
Un bărbat stătea în afara porții și ciocănea ca să intre.  
Iar eu priveam peste zidul înalt de piatră  
și mă încruntam la el.

